

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγιόπου γράσει διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμοσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 13 Σεπτεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 41

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Πῆρα ἔ-
ναν τέτοιον τρόπο μήπως μοῦ πηγύ-
σαν ἢ κοῦκλα μου.

Ἵστερα ἀπὸ τίς τυπικὲς αὐτὲς συ-
στάσεις, τὰ δύο παιδιὰ ἀρχίσαν νὰ
κουδεντιάξουν ἐλεύθερα. Ἡ Κά-
τια ὑπέβλεπε σὲ συστηματικὴ ἀνά-
κριση τὸν συνταξιδιώ-
τη της.

— Ἦρθατε γθὲς
βράδυ, εἶπε, τὴν ὥ-
ρα ποὺ ἐγὼ κοιμέ-
μουν. Δὲν σὰς πῆρα
εἰδηση. Μόνος σας τα-
ξιδεύετε;

— Ὅχι, μαζί με
τὴ μαμά. Πᾶμε νὰ
συναντήσουμε τὸν πα-
τέρα μου, τὸν ταγμα-
τάρχη Ὁ Ντόνοβαν
ποὺ ὑπηρετεῖ στὴν
φρουρὰ τῆς Ἀγίας
Ἐλένης.

Ἀκούγοντας αὐτὴ
τὴ λέξη, ἡ Κάτια πι-
νάχτηκε ἐλαφρότητα, ἀλλὰ δὲν μί-
λησε.

— Ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα μείνει
στὸ Γιβραλτάρ, στὸ κολλέγιο. Τὴν
τελευταία ἡμέρα στιγμὴ ἡ μητέρα μου
δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ με ἀποχωρι-
σθῆ. Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.
Ἔτσι θὰ συνειθίσω στὰ μακρινὰ τα-
ξίδια.

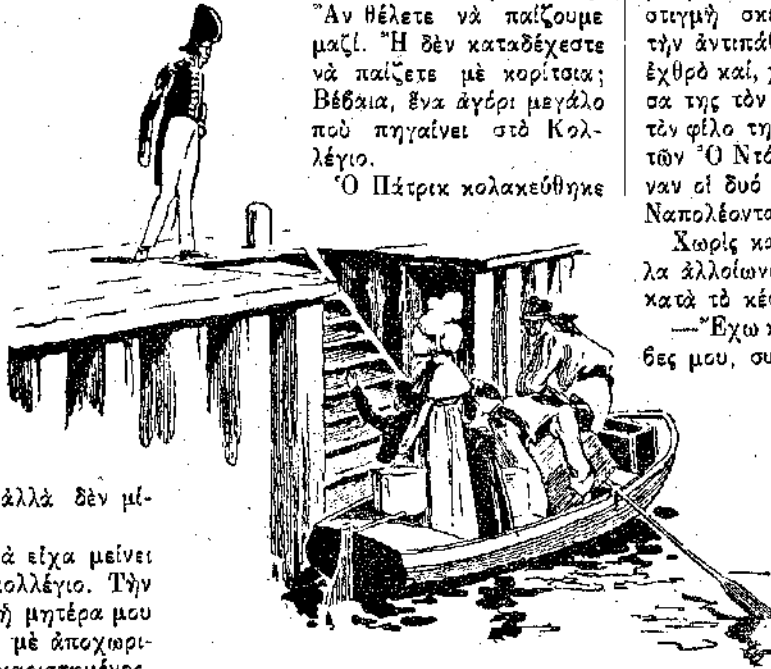
Ἵστερα ἀπ' αὐτὸ σάπασε καὶ κοί-
ταξε τὴν συνομιλήτριά του. Δὲν τῆς
μίλησε ἄλλως καὶ αὐτὴ τῆς ζήτησε
καμμιά πληροφορία γιὰ τὸ ταξίδι
της. Ὅπως ἔλοι τῆς φυλῆς του, ἦ-
ταν διακριτικός.

Ὅτι τόσο ἡ Κάτια ἔκρινε πὸς ἦταν
ἀπαραίτητο γὰρ τοῦ δῶση καὶ αὐτὴ
μερικὲς ἐξηγήσεις.

— Ἐγὼ πηγαίνω στὸ Ἀκρωτήρι
τῆς Καλῆς Ἐλπίδος μαζί με τὸν πα-
τέρα μου, εἶπε. Ὁ γοῦσε καὶ μετὶς
στὴν Ἀγία Ἐλένη καὶ ἴσως νὰ μεί-
νουμε ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες, γιὰτὶ κα-
θὼς μὰς εἶπαν τὸ καράβι ἔχει νὰ
βγάλῃ ἐκεῖ ἐμπορεύματα. Χαίρουμαι
πολὺ ποὺ σὰς γνώρισα. Οἱ ἡμέρες
ἐδῶ εἶναι τόσο μονότονες.

— Ἄν θέλετε νὰ παίξουμε
μαζί. Ἡ δὲν καταδέχεστε
νὰ παίξετε με κορίτσια;
Βέβαια, ἔνα ἀγὸρι μεγάλο
ποὺ πηγαίνει στὸ Κολλέ-
γιο.

Ὁ Πάτριξ κολακεύθηκε

Ἡ βάρκα εἶχε φθάσει στὴν ἀποβάθρα.

ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια. Ὅς τότε δὲν
τοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ κάνῃ παρέα
με τὰ κορίτσια. Μετὶς τὸ παραμικρὸ
κάκιωναν κι' ἀρχίζαν τὰ κλάματα.
Ἄλλὰ ἡ Κατερίνα Ἰβάνοβνα φαινό-
ταν πολὺ διαφορετικὴ καὶ ξευπνη
ἦταν καὶ πολὺ χαριτωμένη.

— Εἶσατε Ἀγγλος ἀπὸ τίς Βόρειες

ἢ ἀπὸ τίς Νότιες ἐπαρχίας; συνέχισε
ἡ Κάτια τὸ ἐρωτηματολόγιο.

Ὁ Πάτριξ διεμαρτυρήθηκε ζωηρᾶ:

— Εἶμαι Ἴρλανδός! εἶπε με κα-
μάρι. Οἱ πρόγονοί μου ἄλλοτε βασι-
λευαν στὴν Ἴρλανδία. Ὁ Κρόμβελλ
τοὺς κατέτρεξε καὶ τοὺς πῆρε ἄλα-
τους τ' ἀγαθὰ. Τοὺς μισῶ, τοὺς κα-
τακτητῆς!

Τὰ γαλανὰ του μάτια, τὰ τόσο γε-
λαστά, πετοῦσαν τώρα ἀστραπές. Ἡ
Κάτια ἔνοιωσε μέσα της βαθὺ θου-
μασμὸ γιὰ τὸν συνομιλητὴ της. Στὴ
στιγμὴ σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ
τὴν ἀντιπάθεια αὐτῆν γιὰ τὸν κοινὸν
ἐχθρὸ καὶ, χωρὶς δισταγμὸ, ἔκανε μέ-
σα της τὸν ἔρκο νὰ ἀποκαταστήσῃ
τὸν φίλον της τὸν Πάτριξ στὸν ὄρονον
τῶν Ὁ Ντόνοβαν, μόλις θὰ κατάφερ-
ναν αἱ δύο τοὺς νὰ ἐλευθερώσουν τὸν
Ναπολέοντα.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ἡ μικροῦ-
λα ἄλλοίweise τὴν ἔφη τῆς Εὐρώπης
κατὰ τὸ κέφι της.

— Ἐχω καὶ γαλλικὸ αἷμα στὶς φλέ-
βες μου, συνέχισε ὁ μικρός. Ἡ μη-
τέρα μου εἶναι κόρη
ἑνὸς ἐξόριστου ἱάλλου
ἀριστοκράτη. Ἐ-
χω συγγενεὶς στὴ
Γαλλία.

— Ὁ, μὰ κι' ἐγὼ.

Ὁ νοῦ...

Λίγο ἔλειψε γὰρ πῆ
«ὁ νοῦς μου», ἀλλὰ
πρόφτασε νὰ συγκρα-
τηθῆ.

— Ὁ πατέρας μου
κι' ἐγὼ μένομε ἐκεῖ
καὶ τὴν ἀγαποῦμε

πολὺ τὴ Γαλλία. Ἐχομε φόνει ἀπὸ
τὴ Ρωσία τώρα καὶ τρία χρόνια.

Γιὰ λίγα λεπτά ἔμειναν σιωπηλαί.
Ἵστερα ἡ μικροῦλα ἄλλαξε κου-
θέντα.

— Εἶναι ἄμορφα στὴν Ἀγία Ἐ-
λένη; εἰρήσε. Ὁ πᾶντα εὐχαρί-
στα ἐκεῖ;

— Δέν πιστεύω. Όπως μάς γράφει ο πατέρας, είναι ένα μέρος άπαισιο, έρημο, ξερό και άνθυγιεινό. Δέν ήθελε να επιτρέψη στη μητέρα μου να πάη να τον συναντήση, μά εκείνη δέν έννοουσε να τήν άφήση μόνο του.

— Έόσο φρικτά λοιπόν είναι! Έκανε ή Κάτια χλωμάζοντας. "Ω, γιατί διάλεξαν λοιπόν αυτό τό νησί γιά να κρατήσουν εξόριστο τόν Αδτοκράτορα Ναπολέοντα. Έτέτοι άπαισιοι δήμαιο λοιπόν είναι οι "Αγγλοι;

— "Οχι; δλοι, τήν διάρθρωσε ο Πάτρις. Πολλοί θέλησαν να διαμαρτυρηθούν γι' αυτό τό πράγμα, αλλά ο στρατηγός Βοναπάρτης ήταν πολύ επικίνδυνος έχθρός γιά τή χώρα. Κατάλαθαν λοιπόν πως δέν μπορούσε να γίνη άλλως.

Η Κάτια έτοιμάσθηκε να έκδηλώση τήν αγανάκτησή της, αλλά θυμήθηκε τό ρόλο της και δάγκασε τή γλώσσά της. "Ως τήν ώρα που χιόπησε τό κουδούνι γιά τό μεσημεριανό γεύμα, τά δυό παιδιά συνομιλοσσαν μεταξύ τους εύθυμα γιά ένα σαρδ πράγματα—πράγματα που τά ένδιέφεραν—και στό τέλος έγιναν πρῶτοι φίλοι.

Τό μεσημέρι κατέβηκαν μαζί στό σαλόνι. Ο Πάτρις ούστησε τή μικρή του φίλη ότή μητέρα του, μά χαριτωμένη κυρία, εξαιρετικά γλυκειά κι' ευγενική. Η Κάτια γοητεύθηκε από τήν κάλοσύνη της και τή λεπτότητα της. Από τό άλλο μέρος, ή λαίδη "Ο Ντόνοθαν βρήκε τό κοριτσάκι άληθινά γοητευτικό και πολύ καλοαναθρεμμένο.

Ο δῆθεν Λιθουανός έμπορος της έκανε τήν έντύπωση ενός μεταμπερισμένου εύπατρίδη αυτή τή σκέψη της όμως τήν κράτησε γιά τόν έκυτό της.

Από τή στιγμή εκείνη τό ταξίδι έγινε γιά τήν Κάτια άκόμη πιό εύχάριστο. Επικασαν στη Μαδέρα όπου τά δυό παιδιά κατέβηκαν μαζί με τόν Βερεζίνα και επισκέφθηκαν τήν πόλη. Έστερα, νέος σταθμός στις Καναρίους νήσους. Τούτη τή φορά ή λαίδη "Ο Ντόνοθαν συνώδευσε τά δυό παιδιά γιά να επισκεφθούν τ' άφιθέατα.

Μά σε λίγο τό ταξίδι έπαψε να είναι τόσο τερπνό απεναντίας γνώρισαν και τήπικρίτητα δυσάρεστα. Έστερα από μία άφόρητη νημερία που τούς κράτησε επί ήμέρες, τούς έπιασε στόν κόλπο της Γουίνεας μία τρικυμία φοβερή που τούς έβαλε σε μεγάλο κίνδυνο. Έτέλος πέρασε κι' αυτή και ξεκάρησε ή μονοτονία. Οι ήμέρες περνούσαν παρόμοιες ή μία

με τήν άλλη, ως τή στιγμή που τό καράδι έφθασε στη γραμμή του Ίσημερινού.

Τό γεγονός αυτό τό γιορτάζουν πάντα οι ναυτικοί μ' εξαιρετική επισομότητα. Από τό πρῶτο δλόκληρο τό πλοιο ήταν άνω κάτω. Σύμφωνα με τό παλαιότατο έθιμο, τό καράδι τήν ήμέρα εκείνη άνήκε στους ναυτες που είχαν τό δικαίωμα να «βαφτίσουν» τούς επίβατες όσοι περνούσαν γιά πρῶτη φορά τή γραμμή. Η λαίδη "Ο Ντόνοθαν που γιά τήν καλή της τύχη είχε ξανακάνει ένα μεγάλο ταξίδι, άπαλλάχθηκε από αυτό τό βάπτισμα. Ο κόμης Μοντάρκ, χάρις σ' ένα γενναίο φιλοδώρημα, τή γλύτωσε μ' ένα μικρό κατάδρεγμα. Ο άτυχος όμως Βερεζίνας ρουτήχθηκε δλόκληρος θέλοντας και μή σ' ένα βουτσι γμάτο νερό της θάλασσας κι' έτσι έλαθε πραγματικά τό βάπτισμα του Ίσημερινού. Με δυσκολία κατάφερε να βγῆ στήζοντας από τά μαλλιά ως τά πόδια, βρίζοντας και βλαστημώντας τήν διαβολομένη αυτή σινήθεια, ενώ οι άλλοι είχαν ξελιγωθεϊ στό γέλιο. Τῆς Κάτιας, αν δεσποινίς που ήταν, δέν της έδρεξαν παρά μόνο τά μαλλιά με λίγο άνθόνερο, κι' όσο γιά τόν Πάτρις, αυτός άντιμετώπιζε στωικά τήν τύχη του. Τό βρετανικό του φλέγμα και τό καλό του κέφι τόν βοήθησαν να υπομείνη γελαστός όλα τά δυσάρεστα.

Έτέλος ένα πρῶτο, καθώς ή Κάτια είχε πιό άπελευθερη πώς ή άντίκρουσαν ποτέ τόν ένδοξο βράχο, ο ναύτης ψηλά από τήν κόψη φώναξε: «Γῆ!»

Αντίκρου τους ξεπρόβαινε ή "Αγία "Ελένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η Κάτια άποβάζεται

Η Κάτια, ξαπλωμένη στη στενή κουκέτα της, στριφογύριζε χωρίς να βρῆσκη ήσυχία. Σε λίγο ή «Ίερή Συμμαχία» θά έμπαινε μέσα στό λιμάνι. Μά ή συγκίνηση είχε άρρωστήσει τήν μικρούλα. Τῆς είχε κούπει ή δρεξη, τήν είχε πιάσει άπνία και τῆς είχε μπει και λίγος πυρετός. Ο κόμης άνησυχούσε πολύ. Ο Βερεζίνας κάθε τόσο περνούσε τό κεφάλι του από τήν πόρτα της καμπίνας. Κι' οι δυό τους είχαν τώρα μετανοιώσει πικρά που φάνηκαν τόσο υποχωρητικοί. Η μικρούλα έτοι κι' άλλως τούς παρουσίαζε δυσκολίες στην άποστολή τους. "Αν άρρώστανε, τί θ' άπόκοναν μαζί της;

Εύτυχώς ή λαίδη "Ο Ντόνοθαν είχε μία σπουδαία έμπνευση.

(Ακολουθεϊ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΚΟΥΑΗ

Ο ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ (ΦΑΡΣΑ)

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Σκηνή 3.

(Μπαίνει ο Κλειδαράκης κρατώντας στό χέρι ένα τσουνάλι).

Κλειδ.—Στό τραπέζι! Όρίστε τά φασούλια, έτοιμα! Να μου πῆτε αν τά βρίσκετε καλά, κ. Παστριοκέρη. Πῶς; (Κουτάζει πατιού γύρω του). Ποῦ είναι ο Παστριοκέρης; "Ε, Παστριοκέρη! "Αφησε τ' άστειλά, σε παρακαλώ. Μοῦ κρύφτηκες, μά θά σε βρω, έννοια σου! Τό ξερω, κάτω απ' τό κρεβάτι είσαι. (Σκύφτει). "Οχι; Θάσαι λοιπόν πίσω απ' τή στάμνα. Ούτε! Πίσω απ' τό καρτέλι. Ούτε! "Α, μά αυτό πάει πολύ! Πού πήγε; (Στό άκροατήριο). Ποίος είναι ο ευγενικός κύριος που θά μου πῆ που κρύφτηκε; Είμαι βέβαιος που σεϊς τό ξερετε! Κάτι μου λέει μέσα μου που τόν είδατε να φύγη. Μήπως απ' τό παράθυρο; "Οχι, γιατί δέν άνοίγει. Μήπως μέσα απ' τούς τοίχους; "Οχι, γιατί δέν έχουν καμμία τρύπα. Μήπως από τήν πόρτα; "Ω, δυστυχία!... Λησμονήσα να τήν κλειδώσω. Τι θά κάμω τώρα; "Εγώ ο εξακουσμένος κλειδαράς Κλειδαράκης νά ήρσω να μου πετάξῃ τό πουλι μέσ' απ' τά χέρια!... "Εεε, έεε!... Παστριοκέρη! Μικρή μου Παστριοκέρη! Πολυαγαπημέ μου Παστριοκέρη! Γόρισε γρήγορα! Γόρισε, σε παρακαλώ, άλλως θά με βάλουν έμένα στη θέση σου και θάχω να τρώω καθημέρα φασούλια! (Εμπιστευτικά στό άκροατήριο). Ποῦ νά ξερε πῶς δέν ταῦθαλα μέσα τό βούτυρο!

(Τρεϊς χτύποι ακούγονται στην πόρτα: «Τούκ! τούκ! τούκ!» "Ο Κλειδαρ. άφρνει τό τσουνάλι στό τραπέζι).

Κλειδ., τρέχοντας.—Νά τος! Αύτός είναι! Είναι ο μικρός μου ο Παστριοκέρης που γυρίζει πίσω γιά να μή βάλῃ σε μελάδες τόν καλό του τόν Κλειδαράκια!... "Εμπά μέσα, καλέ!... "Ασε τις τσιριμόνιες και τά χτυπήματα! "Ελα να σε σφίξω στην άγκαλιά μου, πολυαγαπημέ μου λωποδυτάκο! (Όρμάει ν' άγκαλιάση τόν... άστυνόμο, που μπαίνει και χτυπάνε τις μύτες τους).

Σκηνή 4.

Κλειδ.—"Ωχ! ή μότη μου! "Ο "Αστυνόμος.—"Ωχ! ή μότη μου! **Κλειδ.**—Είναι ο κυρ- "Αστυνόμος!

"Αστυν.—Μάλιστα, ο κυρ "Αστυνόμος. Κι' έχεις και τό θρόνος να τόν κράξῃς λωποδότη!

Κλειδ.—Νά κράξῃ τόν κυρ "Αστυνόμο λωποδότη, εγώ; "Εγώ;...

"Αστυν.—"Ακούς εκεί! Νά μου πῆδες στό λαϊμό και να μου λες «Πολυαγαπημέ μου λωποδυτάκο».

Κλειδ.—"Ελα, Χριστέ και Παναγία! Δέν έπεριμένα τοῦ λόγου σου. Νόμισα πως ήταν ο φυλακισμένος μου ο Παστριοκέρης.

—Τί έξοχη φασουλάδα! (Σελ 435)

"Αστυν.—Ο Παστριοκέρης; Περιμένε τον όσο θές! Μόλις τώρη τόν είδα που τώκοβε λάσπη!

Κλειδ.—Τόν είδες;

"Αστυν.—Όπως σε βλέπω και με βλέπεις.

Κλειδ.—Και δέν τόν έπιανες; **"Αστυν.**—Τό σκέφτηκα μά στιγμή, μά είπα πως θάταν καλύτερα νά ήρθω πρώτα να σε είδοποιήσω.

Κλειδ.—Τό καλύτερο που θάκανες ήταν να τόν πάρῃς καταπόδι. Πῶς κάθεσαι και τόν βλέπεις να φεύγη με σταυρωμένα τά χέρια άντις να τόν άρπάξῃς απ' τό γιακά;... "Αστυνόμος να σου πετόχη!

"Αστυν.—Και τοῦ λόγου σου δεσμοφύλακς μά φορά!

Κλειδ.—Και τώρα πῶς θά τόν ξαναπιάσουμε;

"Αστυν.—Μην τά παίρνεις τόσο τραχικά, Κλειδαράκια. "Αφησε να φορέσω τις μπότες μου, και στόν φέρνω πίσω όπου να πῆς άμην. Μόνο, τό κακό είναι, που δυστυχώς...

Κλειδ.—Πάλι δυστυχώς! Τι δυστυχώς;

"Αστυν.—Νά, τό στομάχι μου!... Με πονάει! Είναι μεσημέρι και πεινώ... "Ω! λά! λά! Πῶς πεινώ! Κι' όταν πεινώ εγώ, δέν μπορώ να κουνήσω τό δαχτυλάκι μου.

Κλειδ.—"Ελα, τυχερός είσαι! Νά ένα πιάτο μυρωδάτα φασούλια. Φασούλια με βούτυρο μέσα!

"Αστυν.—Φασούλια; Και νά ξερες πῶς μ' άρέσουνε!... Για δός μου τα λοιπόν.

(Πλησιάζει τό τραπέζι και μέσα

σε λίγα δευτερόλεπτα άδειάζει τό τσουνάλι).

"Αστυν.—"Αχ, τί ώραία, τί έξοχη φασουλάδα!

ΑΓΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Η Σκηνή παριστάνει δρόμο)

Σκηνή 1.

Παστριμοχέρης.—Ζήτω ή έλευθερία!... Τι ώραία που είναι ν' άναπνή κανεις τόν καθαρόν άέρα, κάτω απ' τό γαλάζιον ουρανό! "Απ' τήν ώρα που τόσασα απ' τή φυλακή, διαρκώς περπατώ. Τό κακό είναι που ο άέρας της έλευθερίας σου άνοίγει τήν δρεξη... Κι' έχω μία πείνα, μά διαβολομένη πείνα, που θάτρωγα και τις μπότες του κυρ- "Αστυνόμου!

(Ένώσω μιλεί ο Παστριμοχέρης, ο "Αστυνόμος μπαίνει στη σκηνή και στέκει από πίσω του).

Σκηνή 2.

Παστρ.—Και να μῆν έχω τίποτα

να βάλω στό στόμα μου!... Μοῦρχε τι να μετανοιώσω που έφυγα απ' τή φυλακή... Δες κουτομάρα! "Επρεπε να πάρω μαζί μου και τά φασούλια!

"Αστυν.—Χρ! Χρ!

Παστρ., γροίζοντας.—Παναγίτσα μου! Ο κυρ- "Αστυνόμος!

"Αστυν.—Γιά έλα δω, κ. Παστριοκέρη! "Ετσι τό σκάζουν απ' τή φυλακή χωρίς να είδοποιήσουνε τοῦλάχιστο πως φεύγουν;

Παστρ.—"Ωχ! "Ωχ! Και τί θά μου κάμετε τώρα, κυρ- "Αστυνόμο;

"Αστυν.—Θά σε ξαναπάρω στη φυλακή. Τι θέλεις να σου κάμω;

Παστρ.—"Ω, να ξεράτε πῶσο βαριόμοι να ήρθω. κυρ- "Αστυνόμο!... "Ενα πράμα μόνο είναι που με παρηγορεί λιγούλακι, που θά ξαναβρω τή φασουλάδα μου.

"Αστυν.—"Ε, λοιπόν, δε θέλω να σε κακοκαρδίσω, αλλά... δυστυχώς... τά φασούλια σου δέν θά τα ξαναβρῆς!

Παστρ.—Πῶς; Δε θά τα ξαναβρω; Και γιατί δε θά τα ξαναβρω, σας παρακαλώ;

"Αστυν. Γιατί τάφαγα γώ. Γι' αυτό!

ΑΓΛΑΙΑ

(Gringoire) Παραφρ. ΚΟΝΕΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕ' — Η άνταμοιβή του "Αλφρέδου

Η ιδέα νάνταμείρω τόν "Αλφρέδο όπως τοῦ άξιζε, με βασάνιζε, γιατί δέν ήξερα τί πράγμα θά μπορούσε να τόν εύχαριστήση περισσότερο.

— Πές μου σύ, τοῦ είπα μία μέρα. Τι θέλεις να σου κάμω, "Αλφρεδάκο μου; τί θά σου έδινε μία μεγάλη εύχαριστηση;

— Να μάφήσης να κόψω σύρριζα τά μαλλιά της Γαλαζούλας! μου άποκρίθηκε.

"Εφοξά.
— Τι είπες, κακόπαιδο; Αυτό θά σου έδινε μία μεγάλη εύχαριστηση;

— Ναί, αυτό. Άφησέ με, μαμιά, θέλω νά τήν κάνω γουλι.
 "Η καίμενη ή Γαλαζούλα, πού καμάρωνε τόσο τις βανθές της μπου κλες, κλώμιασε άμ' άκουσε αυτά τά λόγια κι άρχισε νά τρέμη άπ' τό φόβο της.
 — Κακέ! τού είλα σφιγγοντας τή Γαλαζούλα στην άγκαλιά μου. Είμαι βέβαιη πώς αυτό τό είπες μόνο γιά νά τήν τρομάξεις. Γιατί τί θά καταλάβαινες άν της έκοβες τά μαλλιά; . . "Α! μήπως σου έβαλε τήν ιδέα ο Κουν-Κουν; Ναί, ναι! Δέν πιστεύω νά σκέφθηκαν μόνοι σου τέτοια κακία.
 — "Οχι! Εγώ μόνος μου τό σκέφθηκα, είπε πεισματωμένος.
 — "Τότε νά σκεφθής τίποτ' άλλο, γιατί αυτό δέν γίνεται. "Ακούς εκεί πού θά σαφήσω νά κόψης τά μαλλιά της αδελφής σου! "Άλλο! άλλο! (Άκολουθεί)
 Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
 Τό βαπόρι, πού μέ τόση άγωνία περιμένα, έφθασε στό Δακάρ τό πρωί της 12 Μαΐου. Ήσαν τό πορτογαλικό «Σίντρα», πού μετέφερε επιβάτες κι έμπορεύματα στόν "Άγιο Παύλο τού Λοάγκο, της οπουδαίας αότης λουζιτανιακής άποικίας. "Εστάθμευε τακτικά στό Λοάγκο, κι επειδή θά έφευγε τό άλλο πρωί, οι ταξιδιώτες μας έσπευσαν νά κρατήσουν θέσεις. Τό ταξίδι δέν θά διαρκούσε παραπάνω από μιά εβδομάδα.
 Πραγματικά, τήν επομένη, πρωί πρωί, ο Σίντρα βγήκε άπ' τό λιμάνι τού Δακάρ μέ καλό καιρό κι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
 ("18η Έκδοση, φυλλ. 39, σελ. 422)

Κόκκοι στόν Έθνικό Κήπο ΖΑΝ (Β' Βραβείον, Μεγάλη Τάξη)

έλαφρό άπόγειο άνεμο. "Ο καπετάν "Αντιφέρ κι' ο Ζαμπουκό άναστέναν με μεγάλη άνακούφιση τή στιγμή πού ξεκινούσαν ύστερ' από άκινησία τόσων ημερών. Μόνο αυτό τό ταξίδι έμεινε γιά νά πατήσουν τό πόδι τους στό νησάκι Νο 2 και νά βάλουν στό χέρι τό θησαυρό θά έλεγες πώς τό νησάκι αυτό, οά μαγνήτης, τούς τραβούσε όσο τό έπλησίαζαν και περισσότερο. . .

"Ο Ζυχέλ ήταν μελαγχολικός πού απομακρυνόταν όλοένα από τή Γαλλία. Στο Δακάρ είχε γράψει της "Ενογάτης κι' ή καίμενη αυτή δέν άργούσε νά μάθη πώς ο άρραβωνιαστικός της έτρεχε τώρα πρός τή Γουϊνέα. "Ο Θεός τό ξέρει πότε θά γύριζε!

"Ο Σαούκ ρώτησε πρώτα-πρώτα άν ο «Σίντρα» είχε επιβάτες γιά τό Λοάγκο. "Ανάμεσα στους τυχοδιώκτες αυτούς, πού ή συνειδησή τους δέν ξέρει πολλές τύψεις, μπορούσε νά βρη κανένα πού νά ξέρη τόν τόπο, γιά νά τόν κάμη συνένοχο. Τό κακό ήταν πού ούτε αυτός ούτε ο Μπέν "Ομάρ ήξεραν πορτογαλικά. Και πώς θά μπορούσαν νά συνεννοηθούν με τόν άνθρωπό του γιά μιά τόσο «λεπτή» υπόθεση; "Ο "Αντιφέρ, ο Ζαμπουκό, ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ μιλούσαν μόνο μεταξύ τους, γιατί κανένας στό πλοίο δέν ήξερε γαλλικά.

Και κάτι παράξενο κι' άνέλπιστο: Στο ταξίδι αυτό με τό «Σίντρα» ο Μπέν "Ομάρ δέν υπέφερε και τόσο πολύ! "Ίσως είχε αρχίσει νά συνειθίζη τή θάλασσα κι' αυτός ο άταξιδευτός. Τό βέβαιο είναι πώς ή γαλήνη ήταν εξαιρετική, και τό βαπόρι πού έπλεε σέ άπόσταση δυό-τριών μιλίων από τήν άκτή, δέν κουνιόταν σχεδόν καθόλου.

"Ο καιρός κρατούσε ο ίδιος, όταν τό βαπόρι πέρασε τό άκρωτήριο τών

Βαίλων, στην έγγύτερη άκρη τού κόλπου της Γουϊνέας. "Άλλά γιά νά διευθυνη ίσα στό Λοάγκο, απομακρύνθηκε από τή στεριά. "Ετσι οι ταξιδιώτες δέν είδαν τίποτα, ούτε από τή χώρα τών "Αχαντι ούτε από τή Δαχομένη, ούτε καν τήν κορυφή τού βρους Κάμερουν, πού έχει ύψος τρεις χιλιάδες έννιακόσια έξήντα μέτρα.

Τό άπόγευμα της 19 τού Μάη, ο Ζιλδας είχε κάποια συγκίνηση. "Ο Ζυχέλ τού είπε πώς θά περνούσαν τόν "Ισημερινό. "Ετσι γιά πρώτη, και βέβαια γιά τελευταία φορά, ο παλιός κυβερνήτης της «Ώραιας "Αμαλίας» έλαβε τήν ευκαιρία νά περάση στό άνταρκτικό ή νότιο ήμισφαίριο. Τί περιπέτεια γιά ένα μαουνιέρη τού Ράνση!

Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο «Σίντρα» βρισκόταν στό πλάτος τού βρμου Μά Γιούμπα, σέ άπόσταση έκατό μιλίων περίπου. "Αν άλλαζε δρόμο κι' έβγαζε τούς ταξιδιώτες μας σ' αυτό τόν δρόμο, θά τούς γλύτωνε από μεγάλους κόπους, και κινδύνους ίσως, πού θά παρουσίαζε ένα ταξίδι στην ξηρά, από τό Λοάγκο ως τό Μά-Γιούμπα, γαλό-γαλό. . . Κι' ο Ζυχέλ, άφού ρώτησε τό θείο του και τόν τραπέζιτη, τό έπρότεινε στόν πλοίαρχο. Δέν ήταν δύσκολο. Σαρανταοκτώ μόνον ώρες θά έχανε ο «Σίντρα» άν πήγαινε ως τό Μά-Γιούμπα νάφήση τόν "Αντιφέρ και τούς συντρόφους του, πού θά τόν άποζημιώναν, έννοείται, γιά τό κάρθουνο, τήν τροφή τού πληρώματος κτλ.

"Άλλά ο πλοίαρχος, άν και κατάλαβε καλά τί τού είπε ο Ζυχέλ με τά λίγα άγγλικά πού ήξερε—οι ναυτικοί συνεννοούνταν τόσο εύκολα!—άρνήθηκε. "Ετσι ήταν συνηθισμένος αυτός. Δέν μπορούσε νάλλάξη δρομολόγιο. "Αφού ξεκίνησε γιά τό Λοάγκο, θά πήγαινε στό Λοάγκο. «Χρυσό νά τούκαναν τό καράβι του»—καθώς είπε—δέν θά πήγαινε άλλου.

Φωντασθήτε τό θυμό τού καπετάν "Αντιφέρ. Μπορούσε όμως νά κάμη στάση στό ξένο πλοίο, νά θέση τόν πλοίαρχο και νά βάλη στη θέση του τόν Ζυχέλ; "Ε, δέν ήταν και τόσο τρελλός. Ούτε θά τόν άφιναν οι άλλοι.

Κι' ο «Σίντρα» εξακολούθησε τό δρόμο του δυό ημέρες ακόμη, ώπου τό βράδυ της 21 Μαΐου σταμάτησε μπροστά στην άμμώδη άκτή τού Λοάγκο, έβγαλε με τή βάρκα του τούς ταξιδιώτες, και σέ λίγες ώρες έφυγε γιά τόν "Άγιο-Παύλο, τήν πρωτεύουσα της πορτογαλικής άποικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

"Οπου αποδεικνύεται ότι μερικοί ταξιδιώτες δέν είναι καινοί νά επιβιβασθούν σ' ένα άφρικανικό καράβι.

Τήν επομένη, δυό άνθρωποι, κάτω από ένα σασβάδ πού τούς προφύλαγε άπ' τό φλογερό ήλιο, συνομιλούσαν με ζωηρότητα. Τί εκπληξη, και γιά τούς δυό, νά συναντηθούν τόσο άπρόοπτα στό μεγάλο δρόμο τού Λοάγκο!

— Σέ εδώ;

— Ναί, εγώ. . .
 "Ο πρώτος ήταν ο Σαούκ, άλλος κάποιος Πορτογάλος πού τόν έλεγαν Μπαρρόζο.

— "Ελα νά τά πούμε ένα χεράκι.

— "Ερχουμαι!
 Και βγήκαν μαζί από τήν πόλη.

"Ο Μπαρρόζο ήξερε τή γλώσσα τού Σαούκ, γιατί είχε κάνει πολλά χρόνια στην Αίγυπτο. "Αν ήκε στη σπειρα εκείνη τών κακοποιών πού προσταυρίζόταν συχνά ο Σαούκ γιά τις σκοτεινές του επιχειρήσεις, και τήν προστάτευε με τήν έπιτροπή του σά γιδος τού Μουράτ. "Άλλά ύστερ' από μερικά κάκουρηγήματα πού δέν ήταν δυνατό νά μείνουν άτιμώρητα, ή σπείρα καταδιώχθηκε, διαλύθηκε, κι' ο Μπαρρόζο έγινε άφαντος.

Στό Λοάγκο τώρα ο Πορτογάλος τυχοδιώκτης, πού είχε ταξιδέψει πολύ, έχανε τόν καπετάνιο Κυβερνούσε ένα πλοίο, αρκετά μεγάλο, τόν «Πορταλέγχρο», πού ταξίδευε γιά λογαριασμό τών εμπόρων τού τόπου. "Ήταν άκριβώς ο άνθρωπος πού χρειαζόταν ο Σαούκ γιά τή νέα «επιχείρηση» πού οχεδίαζε. Με λίγα λόγια, εκεί κάτω άπ' τό πελώριο δέντρο, τού τό είπε. Τού έκρυψε μόνο πώς ο θησαυρός πού ήθελε τ'άρπάξη ήταν έκατό δλάκερα έκατομύρια. "Υποσχέθηκε όμως μιά γενναία άμοιβή στό συνένοχό του, πού κι' αυτός τού υποσχέθηκε νά κάμη τά πάντα.

— Με ξέρετε, "Εξοχώτατε, τού είπε, δέν υποχωρώ μπροστά σέ τίποτα!

— Σέ ξέρω, σέ ήξερα δηλαδή. Μά δέν άλλαζες από τότε;

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πλούσια χωριατόκουλα της Ούγγαρίας με τή γιορτινή τους φορεσιά

τό θησαυρό στό Λοάγκο, γιά νά πάρουν τό βαπόρι τού "Άγιο-Παύλου και νά πάνε πίσω στό Δακάρ.

— Τίποτα πιδ εύκολο, "Εξοχώτατε! βεβαίωσε ο Μπαρρόζο. Θά βρω κι' ομιά δεκαριά καλούς άνθρώπους—είναι πολλοί εδώ—πού θά φανούν προθυμότατοι νά μάς βοηθήσουν με μιά μικρή άμοιβή.

— "Ωραία! Και σεις έρημιές αυτές τό κόλπο έλπίζω νά επιτύχη.

— Βεβαίωτατα, "Εξοχώτατε. "Εχω μάλιστα νά σας προτείνω ένα σχέδιο άκέρμα καλύτερο.

— Λέγε.

Κι' ο Μπαρρόζο είπε: Θά έπρότεινα στους κληρονόμους νά πάρουν τό πλοίο του, πού ίσα-ίσα θάφραγε μετά δυό ημέρες, μ' έμπορεύματα, γιά τό Γκαμπόν, λίγο πιδ πάνω άπ' τό Μά-Γιούμπα. Θά συμφωνούσαν νά τούς αφήση εκεί και, γυρίζοντας από τό Γκαμπόν, νά τούς ξαναπάρη γιά τό Λοάγκο. "Ο θησαυρός τότε θά βρισκόταν στόν «Πορταλέγχρο» τού Μπαρρόζο. Δέν είχαν παρά νά πετάξουν τούς κληρονόμους και τούς συντρόφους τους στη θάλασσα γιά νά μείνη δικός τους. "Ο Μπαρρόζο είχε δώδεκα ναύτες πιστούς πού θά έκαναν, τι τούς έλεγε. . .

— Καθόλου! "Ο ίδιος είμαι.

— Δουπόν, τέσσερις άνθρωποι πρέπει νά ξεπαστρευθούν, ίσως και πέντε, άν κρίνω άναγκαίο νάπαλλαχθώ κι' άπ' αυτόν τόν Μπέν "Ομάρ πού σου είπα

— Τί τέσσερις, τί πέντε!

— Κι' ο πέμπτος, άλλωστε, είναι μιάς φυσικής άνθρωπος. . .

— Και τό σχέδιό σας πού είναι;

"Ο Σαούκ κοίταξε γύρω του κι' άρχισε σιγά:

— Νά πώς λέω νά γίνη: Οι κληρονόμοι με τούς συντρόφους τους ήρθαν χτες στό Λοάγκο, γιά νά βρούν τό νησάκι πού ξέρουν αυτό, στόν βρμο Μά-Γιούμπα. Σκοπεύουν νά πάνε διά ξηράς σ' αυτό τό χωριό, και μού φαίνεται πώς θά είν' εύκολο νά τούς επιτεθούμε όταν θά γυρίζουν με

"Ο Σαούκ ένθουσιάσθηκε. Ποιάς θά μπορούσε νά έμποδίση τό εγκλημα μέσα σ' ένα πλοίο, στόν κόλπο της Γουϊνέας; Ποιάς θά νοιαζόταν νά βρη και νά τιμωρήση ένόχους;

Τό Λοάγκο δέν είναι στην κυριαρχία της Πορτογαλίας όπως ή "Αγκόλα και ή Μπενγκουέλα. Είν' ένα από τά ανεξάρτητα κράτη τού Κόγγου εκείνου—ανάμεσα στους ποταμούς Γκαμπόν και Ζαίρα—πού σέ λίγο θά γινόνταν γαλλικό. "Ο πληθυσμός αποτελείται, εκτός από τή βασιλική οικογένεια—βασιλιά, βασίλισσα και άμέτρητους πρίγκιπες—άπό τούς έρειές «γιανκά», πού ο άρχηγός τους, ο Χιτομά, είναι σά θεός, τούς εμπόρους, ντόπιους και ξένους, και τούς δούλους πού είναι οι περισσότεροι.

(Άκολουθεί) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

θά τόν θόρυβον τοῦ χρόνου) Μίσησαν (θα εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ φευδωνόμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά αὐτὰ λόγια ποὺ δείχνουν τὴ μεγάλη σου ἀγάπη γράφω μου) Σπασμένα Φτερά (ἦταν καιρὸς, ὅταν ἀπὸ ἕξι χρόνια ποὺ ἔχεις συνδρομητὴς ἐλπίζω νὰ μὴ γράφω συχνά) Θαλάσσιο Ἀεράκι (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐπέκρινε) Ἔστειλε τὸ βίβλ καὶ περιμένω) Μυρομαλλοῦσα (τὰ ἔλαβα βίβλ, ἐν τάξει) Α. Χειμαριῶν (ἄρατα ἢ γελοιογραφία, θὰ τὴ δημοσιεύσω καμμικὴ φορά) Ἀδύφωαν (καλὴ ἐπιτυχία μὲ γιὰ τὸν εὐχρ, ἴσως γιὰ τὴν ἔλαβε ὁ κ. Ζωφρας) Ἀκτίνα Χαράς (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Κυρίαν τοῦ Ντιάνσιμ (ἔστειλε μόνον β, γιὰ τὴν καθένα ἔχει βρ. 1,30 βέβαια εἶναι τροπικὴ νὰ καθοστρεπὴ κεννάς τετράδια!) Κύριον τοῦ Ντιάνσιμ, Φαίδρον Μισαρίαν, Λευκοποιοῦσαν κτλ. κτλ.
Εἰς ἔσας ἐπιτολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἀγοσίου θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΪ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν Αἰδέσεως τοῦ φιλολογίου τοῦτον δευτὰ μέχρι τῆς 12 Νοεμβρίου.

- 470. Στοιχειστονόργιτος Βγάζω νλ καὶ βάζω φῶ, Ἀλλὰ μάταια, θαρρῶ, Ἀνεβάζω καὶ τὸν τόνο
Τὸ φῶς τοῦ σκοροῦδ' ἐκίπει
Ὅχι μόνον δὲν τὸ σβύνω,
Παρά καὶ τὸ δυναμῶνω.
Βοσκαροῦ
471. Ἀναγραμματισμός
Ἀπὸ τοῦ Βάλω πῶς νὰ τὸ πιστέψω;
Τὰ γράμματα τοῦ ἐν ἀνακατέψω,
Ἀνθρώπος ποὺ ἀμαρτίες ἔχει κάνει,
Γιὰ τὴν παρτίδα βγαίνει νὰ πεθάνη,
Τάραχα παύσαντας τὰ τιμημένα
Ποῦ βρόντηξαν καὶ σὸ εἰκοσιένα.
Σπίθα
472. Αἶνιγμα
Ἀρσενικὸ δὲν ἔχουμε
Τὸ θηλυκὸ εἶναι νήσος
Περιφρημὴ σὸ Αἰγαίο.
Κι' ἐν πῆς γιὰ τὸ σάββετρο,
Μπρὸστά σου τῶνας ἴσως—
Ἄνθος κοινὸ μὰ ὄρατο.
Γαρόφαλο
473. Φάρος
Ὁ φάρος καθέτος ὄπτικὸν
ὄργανον· αἱ ἀκτίνας τοῦ— πάν-
τοτε μὲ ὄρτικὸν τὸ ΦΙ : τὸ
διαλύον τὸ σκόκος, συγγρα-
φεὺς παγκοσμίου παιδικοῦ μν-
θιστοσηματός, ἐπιφώνημα καὶ
συνεργίτης τῆς Διαπλάσεως.
Εἰς τὴν βάση, ὀριζοντιῶς ἀ-
νω, ἐπίσημα τόκου, κάτω
κρητινὴ ἀκτουμεία καθέτος
δεξιὰ εἶδος ποιήματος, ἀριστερὰ νυκτὸ
βιον πτηγνὸν (εἶδος γλαυκός).
Ἰδέα τῆς Πόλεως τῶν Ὀνειρῶν
474. Κρηματογραφικόν
123244567 = Ἀρχ. ρωμαϊκὸν μνημεῖον
23154 = Εἶδος πλοίου
35624 = Ἀρχαίος βασιλεὺς
41516 = Παιγνίδιον
54124 = Δοχεῖον
627627 = Πέλαγος
72424 = Κακόν.
Περσὺς
475. Ἐπιγραφή
Η
Ι Ο Ν
Σ Σ Ε Ι Ε
Χ Υ Σ Ε Ν Τ Η
Βεδούνος

476. Ἄλυσις
Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις, διούλ-
λαβοὶ πάσαι, ἔχουν τὴν ἐξῆς ιδιότητα :
ἡ δευτέρα συλλαβὴ τῆς προσηγουμένης
λέξεως μὲ τὴν πρώτην τῆς ἐπομένης
ἀποτελοῦν ἄλληλ λέξιν :
Αἱ ἀρχικαὶ λέξεις : στοιχεῖον—θεὸς
αἰγύπτιος—γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης—ἔ-
κλιψεν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τοὺς Ἐβραίους
—δρος τῆς Ἑλλάδος.
Αἱ προκύπτουσαι διὰ τῆς ἐνώσεως
τῶν συλλαβῶν : θεά, ὀρυκτῶν, πτόλις
τῆς Γραφῆς, οἶκος ἱεροῦ.
(Νέον εἶδος) Ἐλάς Βλαστός
477. Ἀκροστιχίς
Τάραχά τὼν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Πελοπον-
νήσου :
1, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων 2, Μέγα
κράτος τῆς Εὐρώπης 3, Υἱὸς τοῦ Ἀ-
πόλλωνος 4, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς 5,
Ὀμηρικὸς βασιλεὺς 6, Ὁσά ὀλυμπία 7,
Ἐδαγγελιστής.
Ἄνθος Ἀνεμώνης

478. Γρίφος
Πύχτο
Πομπὸς
Κλέφτης τοῦ 21

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φῶλλ, 36
300. Ἀδάμας (Ἀδάμ, ἀς).—301. Πά-
στρο-πλάτα.—302. Πόρος Πάρος.—
303. Σφιδά-σφύρα.—304.
Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν 305-307. 1, Ὁ πό-
Α Λ Η Θ Η Σ λος (πῶλος). 2, Ὁ
Ρ Η Τ Ω Ρ Π τόννος 3, Ἡ Τῆ-
Α Θ Ω Σ λος (τόλος).—308.
Θ Η Ρ Κακοῦ κόρκου κα-
Ν Σ κων δίν.—309. Α Α
Ν ΤΙΝΟΙ- Β Ο Ν Α
ΣΟΣ (κλωβός, φάρος, ἄτονος, ΚΙ-
νά, Ἀναστάσιος, φῶνος, ΑἰαΣ).—
310. Μηδὲν συμφρορὸν ὄνειδιος.—311.
Ὁδὲν κρινὸν ἐπὶ τὸν ἥλιον (ου, δ'
ἐν καί, νον ὑπὸ τόνοι, Λυών).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [ΑΣ'—639]
Ἀετὴ Κερδοῦλα, ἔπικες λίγο ἔξω. Ὁ
Ντιστετικὸς Χ τώρα θὰ ἀρχίσῃ τρέλ-
λας !!! Τὰ περσομένα... τὰ τωρὸν...
στὸ φῶτον...
Κάστα Ντίβη
[ΑΣ'—630]
Ἀποτελέματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μου :
Α' Βραβεῖον : Νινούλα, Β' Βραβεῖον :
Γιλόρια, Λοιποὶ εὐχαριστῶ. Τζένου
[ΑΣ'—631]
Κατάσκοπος 33, συγχαρητήρια ! Ἀνα-
κάλυψες... ποῦς κάνει νιάου στὰ
κεραμῖδια !
Γάραρη Βενουόλα
[ΑΣ'—632]
Ἀναλλάσω τετραδιάκια καὶ ἀλλήλο
γράφω ἑλληνικὰ καὶ γαλλικὰ. Δ/σις :
Φαρμακεῖον Μάνσοφ, Ζακύνθου, διὰ :
Γάραρη Βενουόλα
[ΑΣ'—633]
Κόρις τοῦ Ντιάνσιμ, δυστοχῶς ἀδυνα-
τῶ, λόγῳ ταξιδιοῦ, νάλληλογραφήσω
καὶ νάπαντῆσω διαγωνισμὸ σου.
Στέφανος τῆς Δόξης
[ΑΣ'—634]
Εὐχαριστῶς ἀναγγέλλω τὴν εἰσοδον
εἰς τὴν «ΤΡΙΑΝΑΡΙΑΝ» τοῦ Καζανό-
που 33, καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς εἰς
«ΤΕΤΡΑΝΑΡΙΑΝ».

- [ΑΣ'—635]
Ἀποκαλύπτεται, ἐπὶ τέλους, ὁπὸ τῆς
«ΤΕΤΡΑΝΑΡΙΑΣ» ὁ ΣΑΡΠΗΘΩΝ =
ΣΚΟΥΡΟΣ. Κατόπιστος 33,
Στέφανος τῆς Δόξης, Ντιστετικὸς φάν-
τασμα, Βασιλεὺς τοῦ Χιδμοῦ
[ΑΣ'—636]
Κόρις Σόκα, παραδεχόμεθα ὅτι ἔχεις
ἔλλο φανθῶνμο ἀπὸ τότε θῶς ;
Ἀπὸ τότε ποὺ σὰ ἀποκαλόψαμε. Ὁσον
ἀφορῆ τὸς ἀποκαλόψους δευθῶμαθ' περιμ-
νωμεν. Δ/σις :]ΑΣ' 578]. Πάντα θῶς
ἀπράσεκτος θῶσαι ; Δὲν λέγομαι Σιγχορηγντ
ἀλλὰ Σιδν-φει.
Σιδν-φει, Τοίν-τοί λῆ
[ΑΣ'—637]
Μυρομαλλοῦσα, ποὶ εἶσαι ; Ἐοῦ εἰ-
σαι, Δ... ; Γράφω μου. Στεῖλε Μ.Μ.
Εὐθῶμος Τραγουδιότης
[ΑΣ'—638]
Παπαγάλου, Φοῖβη, φεῖγω γιὰ τὰ
βουκά. θὰ ἔχομε καὶ γαϊθουροκα-
βυλλάρτες.
Ζακύνθινούλα
[ΑΣ' 639]
Πρωτομακίνονας στὸν Διαπλασκόμο
χαίρειτῶ εἰλος-ες. Ἰδὲς τὴ Φοῖβη,
καὶ Ζακύνθινούλα. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλ-
λάσω Μ.Μβουκὰ μὲ παιδιὰ ἡλικίας 11—14
ἐτῶν. Στεῖλατε : Χρῆστον Χρῆστον, Τρέ-
πεζα Ἀθηναίων, Ζακύνθου, διὰ :
Παπαγάλου
[ΑΣ'—640]
Ἀνθισμένη Γαζία, Τριανταφυλλία, Κυ-
κλαμιά, Ἀρακικιάς Νο 12, Λεπτὴ
Καρδοῦλα, Φοῖβα, Τρελλὴ Νισότης, Γελα-
σίνα, Ἰσκαντέρ, Ὀλιβίτσα Κρόμβελ, Κυ-
ρίαν τοῦ Σόμπατος, Σαρηνηδῶνα, Συ-
ριανέ, Σανθὴ Κρητικοπούλα, Ρόζα-Αἰνα,
Στέφανος τῆς Δόξης, περιμνωμε τὴν ὄπο-
στηρήσας στὸν Διαγωνισμὸ μας.
Φοῖβη, Ζακύνθινούλα
[ΑΣ'—641]
Ζακύνθινούλα, εὐχαριστῶ γιὰ τῆς
εὐχὰς. Δέξω γιὰ ΔΕΥΤΕΡΗ φορά καὶ
τῆς ἰδικῆς μου εὐθέρας εὐχὰς. ΦΟΙΒΗ
[ΑΣ'—642]
Ἄνθος τοῦ Μάτου, Ἄρα τῶν Ἀγγέ-
λων, Ἀγγλη, Ἀσημονημένη Ἑλλάς,
Πόλις τῶν Ὀνειρῶν, Ἀρσοσταλάχη, Χα-
διάρα, καὶ ἀπὸ ἑοδῆς περιμνωμε ἀπαντῆ-
σας στὸν διαγωνισμὸ μας.
Ζακύνθινούλα-Φοῖβη
[ΑΣ'—643]
Προηρησῶ μνηστῶν τρέδχ. Διαγω-
νισμ. ἡθοποιῶν. Βραβεῖα : α') φωτο-
μηχανὴ, β') Βιβλία. Δ/σις : Ἀλλῆ. Εὐθῶ-
μίου, Διαφάντου 9, Ἀθήνα.
Τρελλὸ Παιδί
[ΑΣ'—644]
Ἀλληλογραφῶ μὲ εἰλος-ες. Προπὴν-
των μὲ τὸ ἐξωτερικόν : Ἀγιοπτον, Κό-
προν, Τουρκίαν. Δ/σις ἔνω.
Τρελλὸ Παιδί
[ΑΣ'—645]
Σιλοῦ, Ὀμιζλή, συγγνώμη! καὶ βέ-
βαια δὲν εἰσαστε, ἀφοῦ αὐτῆς εἶναι ἡ
Ἀσγερῆ (Κάκια Γεωργαλή) καὶ ἡ Εὐθῶμη
Φαροπούλα (Στέλα Καζάνα).
Ἀτρόμητος Διαπλασάσις
[ΑΣ'—646]
Χιμαρική, δὲν λέγουμαι οὕτε Φοκί-
δου. Ἄραγε πόσες μεταμορφώσεως θὰ
κάνης στ' ὄνομά μου γιὰ νὰ μὲ βρῆς ;
Ἀφρομένιο Κῦμα
[ΑΣ'—647]
Κλέφτης τοῦ 21, παραθερξεις ἢ μένεις
στὰς Πάτρας ; Θυμῶσαι τὸ ταχυδρο-
μεῖο μας ; Ζήτω οἱ ἀπρόσεκτοι !!!
Βασιλεὺς τοῦ Χιδμοῦ